

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ε'

Η ΦΙΛΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΟΦΑΛΟ

ΠΟ τίς πολυτιμότερες φιλίεσ που απέκτησα στην Αμερική ήταν και του περιφήμου παλαιστού Τόφαλου. Ο Τόφαλος, που πριν από τριάντα χρόνια ήταν το ένδαλμα ολόκληρου του Έλληνισμού, που τ' όνομά του ως τα σήμερα σχεδόν έχει μείνει συνώνυμο με του δυνατό και γερού ανθρώπου, ο θριαμβευτής ολυμπιονίκης μας των ολυμπια-

κῶν αγῶνων του 1906, ήταν από χρόνια εγκατεστημένος στην Αμερική, όπου είχε αποκτήσει πολύ καλή θέσι στους ἀθλητικούς και παλαιστικούς κύκλους, είχε γίνει δὲ ἐξαιρετικά ἀγαπητὸς στους ἑλληνικούς κύκλους τῆς Αμερικῆς γιατί ὡς ἄνθρωπος ἔχει χρυσὴ καρδιά και εἶνε πάντα πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ καθέναν που θὰ νομίσῃ ὅτι τὸν χρειάζεταιται.

Σὲ μένα φάνηκε πολύτιμος βοηθὸς και σύμβουλος και ἡ φίλια μας ὡς σήμερα εἶνε ἀδιαρρηκτὴ. Γνωρίστηκα μαζί του τὸ 1920 στὴν Νέα Ὑόρκη, σὲ μιὰ πάλη που ἔδωσε μ' ἕναν Αμερικάνο παλαιστή. Μοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ σύστημά του και γι' αὐτὸ του ἔξεφρασα τὴν ἐπιθυμία νὰ γυμνασθῶ μαζί του, γιατί ἤμουν βεβαίως πως θὰ μὲ δίδασκε πολλὰ πράγματα κι' ἐπειδὴ εἶχε μεγάλη πείρα θὰ μπορούσε νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἀλλὰ και γιὰ ἕνα ἄλλο ἀκόμη πρᾶγμα ἤθελα νὰ γνωρισθῶ μὲ τὸν Τόφαλο: Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν ἀκόμη πολὺ ἐλαφρὸς και ἔπρεπε νὰ βαρύνω ἀκόμη. Ὁ Τόφαλος ἦταν εἰδικευμένος στὴν ἀροὶ βαρῶν και θὰ μοῦ ἔδινε πολὺτιμες ὁδηγίεσ γιὰ νὰ δυναμώσω τὰ χέρια μου, τὰ πόδια μου και τὸ σῶμα μου.

Πραγματικὰ σὲ ὅλα αὐτὰ ὁ Τόφαλος φάνηκε γιὰ μένα ἀνεκτίμητος. Δείχτηκε προθυμότερος και πάλαψε μαζί μου σὲ μιὰ φιλικὴ συνάντησι. Μὲ βοήθησε σὲ ὅ,τι καλὸ μπορούσε νὰ μὲ βοηθήσῃ, μὲ ἐμύησε σὲ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης του, ἀλλὰ ἀκόμη σὰν καθῆγητῆς τῶν ἑλληνικῶν γυμναστηρίων που ἦταν και εἶνε ἀκόμη, μ' ἔκανε νὰ γνωρισθῶ μὲ πολὺν κόσμον και ν' ἀποκτήσω σχέσεις και γνωριμιέσ πολλέσ. Ἐπίσης δὲ ἐπειδὴ ἦταν παλαιὸς και πολὺπειρος παλαιστής και ἐγνώριζε ὅλον σχεδὸν τὸν παλαιστικὸν κόσμον, μὲ καθωδηγοῦσε μὲ ποιουσ παλαιστὰς ἀξίεζε νὰ συναντηθῶ, ποιοὶ ἦσαν καλοὶ, ποιοὶ δὲν ἦσαν, τί σύστημα μεταχειριζόταν ὁ ἕνας, τί ὁ ἄλλος και ἄλλα πολλὰ.

Μὲ τὸν Τόφαλο γυμναζόμενον τακτικὰ ἀπὸ τὸ 1920 κάθε φορὰ που μοῦ παρουσιαζόταν εὐκαιρία, και τώρα ἀκόμη ὅποτε τὸν συναντήσω γυμνάζομαι μαζί του. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅμως τὸν θεωρῶ σὰν ἕνα πολὺτιμο σύμβουλο και φίλο και του χρωστῶ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν κατοπινὴ μου ἐξέλιξι.

Η ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΣ
ΣΕ ΠΡΩΤΟΠΑΛΑΙΣΤΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπάτησα τὸ πόδι μου ἔξω ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἥπειρο τὸ 1927. Μὲ ἐκάλεσαν στὴν Χαβάνα και στὴν Κούβα, τὰ δυὸ μεγάλα νησιά τῆς Αμερικῆς και ἐκεῖ ἔδωσα μερικὰ παλαιστικὰ μάτς, τὰ ὁποῖα ἐκέρδισα ὅλα. Ὁ κόσμος στὰ μέρη ἐκεῖνα εἶνε πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ κοινὸν που εἶχα συνηθίσει ὡς τότε. Πολὺ πὸ ἐκδηλωτικὸς και θερμόαιμος και «παθαίνεται» πραγματικὰ ὅταν παρακολουθῇ ἕναν ἀγῶνα, εἴτε παλαιστικὸ, εἴτε πυγμα-

χικὸ και γενικὰ ὁποιοδήποτε αὐτοῦ του εἶδους. Ἐκεῖ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ και ταυρομαχίεσ, γιατί οἱ κάτοικοι τῆς Κούβας, καθὼς εἶνε οἱ περισσότεροὶ ἰσπανικῆς καταγωγῆς, ἔχουν μεταφέρει στὴν καινούργια τους πατρίδα τὰ περισσότερα ἔθιμα τῆς παλιᾶς.

Δὲν εἶχα ξαναἰδῆ ταυρομαχίεσ ἐκ του φυσικοῦ και μοῦ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι, ὅχι τόσο γιὰ τὴν ταυρομαχία τὴν ἴδια που χρειάζεται μεγάλη τέχνη ἀπὸ μέρος του ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἶνε ἕνα θέαμα ἀγριο και σκληρὸ, ὅσο γιὰ τὴν συμμετοχὴ του κοινου σ' αὐτὴν. Ὅλοι, ἄνδρες και γυναῖκεσ και περισσότερο μάλιστα ἡ γυναῖκεσ, παρακολουθοῦσαν μὲ ἀσυγκράτητῃ ἀγωνία και ἐνδιαφέρον τὸν ἀγῶνα. Κάθε φορὰ που ὁ ταυρομάχος θὰ ἔδινε ἕνα πετυχημένο χτύπημα στὸν ταῦρο, οὐρλιαζαν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τους, τὸν χειροκροτοῦσαν, του ἔρριχναν λουλούδια. Κι' ὅποτε πάλι ὁ ταῦρος του ἔξεφυγε, τὸν σφύριζαν, τὸν ἀπεδοκίμαζαν, χτυποῦσαν τὰ πόδια τους. Τὸ αἷμα που χυνόταν, τὸ θέαμα τῶν πληγωμένων ζῶων, δὲν τουσ ἔκανε καμμιά ἐντύπωσι, ἐνῶ σ' ἐμένα, που τὸ ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορὰ, εἶχε μεγάλη ἐπίδρασι.

Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ξαναγύρισα πάλι στὴν Αμερική, ὅπου ἐξακολούθησα νὰ προπονοῦμαι και νὰ παλεύω. Βρισκόμουν σὲ πάρα πολὺ καλὴ φόρμα και ὅσο πῆγαινα γίνομαι δυνατώτερος και ἰκανώτερος. Σὲ ὅλεσ μου τίς συναντήσεισ ἔβγαινα νικητῆς και ἀρχισα πειὰ νὰ διεκδικῶ τὸν τίτλο του πρωτοπαλαιστοῦ.

Πρωτοπαλαιστής τῆς Αμερικῆς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ὁ περίφημος Strangal Louis, ὁ διαβόητος Στραγγαλιστῆς. Σ' αὐτὸν εἶχα προτείνει ἐπανελημμένως νὰ παλαίψουμε, ἀλλὰ ἐκεῖνος διαρκῶς μὲ ἀπέφευγε. Πότε ἔθρισκε τὴ μιὰ πρόφασι, πότε τὴν ἄλλη, τέλος πάντων ἔδειχνε ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ παλαίψῃ μαζί μου.

Τότε ἡ Ὀμοσπονδία στὴν ὁποία ἀνήκε του ἔδωσε μιὰ ὠρισμένη προθεσμία τριῶν ἢ τεσσάρων ἐβδομάδων γιὰ νὰ παλαίψῃ μαζί μου. Ἄν δεχόταν και μὲ νικούσε θὰ κρατοῦσε τὸ πρωτάθλημα, ἀλλοιῶς, αὐτοδικαίως, ἐγὼ θὰ μπορούσα νὰ πάρω τὸν τίτλο του πρωτοπαλαιστοῦ.

Παρ' ὅλην ἐν τούτοις τὴν ἀπειλὴ ὁ Στραγγαλιστῆς και πάλι δὲν δέχθηκε νὰ παλαίψῃ. Και τότε ἀπέκτησα γιὰ πρώτη φορὰ τὸν τίτλο του πρωταθλητοῦ τῆς πάλης.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Καθέναν στὴ θέσι μου θὰ καμάρωνε βέβαια γιὰ τὸν τιμητικὸ αὐτὸν τίτλο. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμουν καθόλου ἰκανοποιημένος. Δὲν ἤθελα νὰ ἀνακηρυχθῶ πρωτοπαλαιστής χωρὶς νὰ ἔχω κάνει τίποτε γιὰ ν' ἀποκτήσω αὐτὸν τὸν τίτλο. Ἦθελα νὰ τὸν ἔχω πάρει μόνος μου μὲ τὸ σπαθί μου — ἢ μάλλον μὲ τὰ χέρια μου. Ἀπεφάσισα λοιπὸν, μιὰ και ὁ Στραγγαλιστῆς γιὰ νὰ μὴ μὲ συναντήσῃ εἶχε φύγει γιὰ τὴν Εὐρώπη, νὰ τὸν κυνηγήσω ὡς ἐκεῖ και νὰ κατεβῶ κι' ἐγὼ στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ παλαίψω μαζί του. Ἐτσι τὸ φθινόπωρο του 1928 ἐμπήκα πάλι στὸ ὑπερωκεάνειο και ὕστερα ἀπὸ δεκαοχτῶ ὁλόκληρα χρόνια ἀφησα πίσω μου τὴν Αμερική και ἔβαλα πλῶρη κατὰ τὴν Εὐρώπη, που δὲν τὴν ἐγνώριζα ἄλλωστε καθόλου. Ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχα κάνει πολλὰ ταξίδια, εἶχα διασχίσει ὁλόκληρη τὴν Αμερική, ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο στὸ ἄλλο, εἶχα γνωρίσει και τίς πιὸ μικρέσ σχεδὸν πόλεισ στίς ἀμερικανικέσ πολιτείεσ, ἀλλὰ πέρα ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ, ὅπως λένε στὴν Αμερική, δὲν εἶχα πάει. Καταλαβαίνετε λοιπὸν τὴν συγκίνησί μου.

Στὸ Παρίσι ἔφθασα μιὰ ὠραία ἡμέρα του Σεπτεμβρίου του 1928. Βρέθηκα εὐθὺς σὲ ἕνα περιβάλλον ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο στὸ ὁποῖον ἤμουν συνηθισμένος. Οἱ ἀμερικανικέσ πόλεισ εἶνε ὅλεσ καινούργιεσ και γι' αὐτὸ ἔχουν διαφορετικὴ ὄψι, ἔχουν πολὺ περισσότερη κίνησι, περισσότερα αὐτοκίνητα, περισσότερα φῶτα. Πάντως τὸ Παρίσι ἦταν κάτι τὸ καινούργιο γιὰ μένα και ἤθελα πολὺ νὰ τὸ μελετήσω περισσότερο, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπόρεσα, γιατί ἔπρεπε... νὰ κυνηγῶ τὸν Strangal Louis! Ἐκεῖνος ὅμως, μὲλις ἔμαθε πως ἐγὼ εἶχα φθάσει στὴν Εὐρώπη, ξεκίνησε κρυφὰ κι' ἔφυγε πάλι γιὰ τὴν Αμερική!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκα νὰ τὸν πάρω πάλι ἀπὸ πίσω, ἀλλὰ ὕστερα εἶπα στὸν ἑαυτό μου: «Αὐτὸ τὸ κυνηγητὸ θὰ

παίζουμε τώρα; "Αφησέ τον να πάη και κάποια ὄρα θά τὸν πετῶ ληξ».

"Απεφάσισα λοιπὸν μιὰ πού εἶχα κάνει ἔτσι κι' ἄλλοιῶς τὸ ταξίδι ὡς τὴν Εὐρώπη νὰ κάνω ἕνα γύρο στὰ κυριώτερα μέρη καὶ πρωτίστως νὰ κατεβῶ στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ξαναἰδῶ τὸν πατέρα μου, πού εἶχα νὰ τὸν ἀντικρῶσω δεκαοχτῶ ὁλοκληρὰ χρόνια.

"Εμείνα λοιπὸν λίγο καιρὸ στὴ Γαλλία καὶ κατόπιν κατέβηκα στὴν Ἰταλία ὅπου με εἶχαν καλέσει γιὰ νὰ δώσω μερικές συναντήσεις. Ἐπάλαιφα στὴν Φλωρεντία καὶ στὸ Μιλᾶνο καὶ ἐνίκησα καὶ κατοπιν ξεκίνησα γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

"Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ φαντασθῆ τὴ συγκίνησί μου ὅταν πάτησα τὸ πόδι μου σὲ γῆ ἑλληνικὴ ὑστερα ἀπὸ τόσα χρόνια. Εἶχα φύγει παιδάκι καὶ γυρίζα πίσω ἄνδρας καὶ ἐρχόμενοι νὰ ἰδῶ τὴν πατρίδα μου πού δὲν τὴν γνώριζα σχεδὸν καθόλου, γιατί ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ χωριὸ μου ἐπῆγα κατ' εὐθείαν στὰς Πάτρας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἀμερικὴ. Ἔτσι καὶ τότε ὅταν γύρισα, στίς ἀρχές τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1928, δὲν ἐκάθησα διόλου στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ τράβηξα κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ Κουτσόποδι νὰ ἰδῶ καὶ νὰ ἀγκαλιάσω τὸν πατέρα μου.

"Ἡ χαρὰ καὶ τῶν δυὸ μας ἦταν μεγάλη καὶ ἡ συγκίνησίς μας μεγαλύτερη. Ἐκεῖνος μὲ εἶχε ἀποχαιρετήσῃ παιδί μικρό, μὲ κοντὰ πανταλόνια, πού ξεκινούσε γιὰ τὴ μακρυνὴ ξενητεία πηγαίνοντας νὰ ἔρῃ τὴν τυχὴ του καὶ τώρα μὲ ξαναἰδέετο ἄνδρα πειὰ μεγάλο, μὲ ὄνομα καὶ μὲ θέσι, καὶ πολὺ διαφορετικὴ βέβαια ἀπ' ὅ,τι μὲ θυμόταν, γιατί τὰ χρόνια ἀλλὰ καὶ τὰ χτυπήματα εἶχαν ἀλλάξει τὴν φυσιογνωμία μου καὶ μὲ εἶχαν κάνει σχεδὸν ἀγνώριστο. Ἐγὼ πάλι εἶχα ἀφήσει ἕναν ἄνδρα σχετικῶς νέο ἀκόμη, ἀκμαῖο καὶ αὐστηρὸ καὶ τώρα ἔβρισκα ἕνα σεβάσμιο γέρο, κυρτωμένον ἀπὸ τὰ χρόνια.

Δὲν πρόφθασα ὁμως νὰ εὐχαριστηθῶ τὸν πατέρα μου καὶ τοὺς δικούς μου. Δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἀφίξί μου πέφτω κατακέφαλα ἀπὸ δάγκειο τόσο βαρὺ, πού εἶχα χάσει σχεδὸν τίς αἰσθήσεις μου. Τέτοιον πυρετὸ εἶχα πού μέσα σὲ δώδεκα μέρες ἔχασα δεκατέσσερα πάουντ κι' εἶδα κι' ἔπαθα ὥσπου νὰ τὰ ξανακερδίσω.

"Ὅταν τέλος πάντων ἀνέρωσα, ἀπεφάσισα νὰ ρθῶ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ προπονηθῶ καὶ ἐπειδὴ οἱ συμπατριῶτες μου ἤθελαν τόσο πολὺ νὰ μὲ δοῦν στὸ στοιχεῖο μου, νὰ δώσω μιὰ πάλη, τῆς ὁποίας ἡ εἰσπράξεις θὰ διεισθύνοντο γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ ἀθλητισμοῦ.

Πραγματικὰ ὑστερα ἀπὸ λίγο ἦρθα στὴν Ἀθήνα καὶ ἄρχισα νὰ προπονοῦμαι.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς τὸ καινούργιο περιβάλλον ὅπου βρισκόμουν τώρα δὲν μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Ἀπεναντίας αἰσθάνθηκα μεγάλη συγκίνησι, ἕνα αἶσθημα περίεργο, a thrill, ὅπως λέγουν οἱ Ἀμερικανοί. Ἐνοιώθη μιὰ μεγάλη ψυχικὴ εὐχαρίστησι ἀκούγοντας γύρω μου ὅλο τὸν κόσμον νὰ μιλά τὴν γλῶσσα τῆ δικῆ μου, καταλάβαινα πῶς εἶχα μιὰ ψυχικὴ συγγένεια μαζί τους, πῶς κάτι μᾶς συνδέει. Μ' ὅλο ποῦχα ζήσει σχεδὸν εἴκοσι χρόνια στὴν Ἀμερικὴ, τὰ ἑγγλέζικα δὲν τὰ εἶχα αἰσθανθῆ ποτὲ σὰν γλῶσσα μου. Ἴσως νὰ τὰ μιλοῦσα καλύτερα ἀπὸ τὰ ἑλληνικά, ἀλλὰ ὅταν ἀκούγα τοὺς ἄλλους γύρω μου νὰ τὰ μιλοῦν, αἰσθανόμουν πῶς ἦμουν ἕνας ξένος ἀνάμεσά τους, πῶς δὲν εἶχα τίποτε τὸ κοινὸν μαζί τους, ἐνῶ ἐδῶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μοῦ φαίνονταν σὰν γνωστοί, μοῦ ἐρχόταν νὰ μιλήσω στὸν καθένα καὶ νὰ τοῦ πῶ: «Γεῖά σου! Τί κάνεις;»

"Ἐπειτα ἔκανα καὶ μιὰ ἄλλη παρατήρησι, πού μόνον ἕνας πού ἔχει μεγαλώσει μακρὰ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη μπορεῖ νὰ τὴν κάνῃ. Βρῆκα ὅτι καὶ ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι εἶνε συγγε-

νεῖς μεταξύ τους, πῶς ὅλοι τους μοιάζουν στίς πράξεις, στοὺς τρόπους, στὰ λόγια, ἴσως περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι μοιάζουν οἱ κάτοικοι τῶν Βορείων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν Νοτίων. Ὅταν ἀπὸ τὴ Γαλλία ἦρθα στὴν Ἑλλάδα δὲν αἰσθάνθηκα μεγάλη ἀλλαγὴ. Ὁ τοπος μᾶς μοῦ φάνηκε πολὺ σχετικὸς μὲ τὴ Γαλλία, μόνον κάπως λιγώτερο ἐξελιγμένος. Ἐπίσης καὶ στίς ἄλλες χώρες τῆς Εὐρώπης πού πήγα, τὴν ἴδια παρατήρησι ἔκανα: Οἱ Εὐρωπαῖοι ὅλοι εἶνε ἕνα πρᾶγμα, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν θέλουν νὰ ἔρθουν σὲ στενώτερη συνάφεια μεταξύ τους. Βάζουν τίς πινακίδες στὰ σύνορα κάθε κράτους καὶ λένε: «Ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα εἶνε δικό σου κι' ἀπὸ δῶ κι' ἐκεῖ εἶνε δικό μου» καὶ ἀπαγορεύεται νὰ πατήσῃ ὁ ἕνας ἐκεῖ πού εἶνε ὁ ἄλλος.

Στὴν Ἀμερικὴ ὅσο ἦσαν λιγοστὰ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, οἱ Βόρειοι τσακόνονταν διαρκῶς μὲ τοὺς Νοτίους. Δὲν χωνεύονταν μεταξύ τους καὶ κάναν καὶ ἐμφυλίους πολέμους, ποιὸς θὰ φάη τὸν ἄλλον. Ἀπὸ τότε πού πλήθυναν οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ θαπόρια καὶ θγήκαν τ' αὐτοκίνητα καὶ τ' ἀεροπλάνα, οἱ Βόρειοι μὲ τοὺς Νοτίους βρίσκονται σὲ τακτικὴ ἐπικοινωνία καὶ τὰ φιάζανε πειὰ ὀριστικῶς.

Τὸ ἴδιο θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουν καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ δὲν θα ὑπῆρχε πειὰ κανένας λόγος νὰ γίνωνται πόλεμοι.

Ὁ Τζιμ Λόντος γυμναζόμενος

Ἡ ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΖΙΜΠΙΣΚΥ

"Ἐπὶ καιρὸ σκεπτόμουν ποιὸν παλαιστὴ νὰ διαλέξω γιὰ ἀντίπαλο κατὰ τὴν πάλη πού θὰ ἔδινα στὴν Ἀθήνα. Ἦθελα νὰ εἶνε κάποιος καλὸς πού νὰ δυσκολευθῶ νὰ τὸν ρίξω κάτω καὶ νὰ θγῶ ἀσπροπρόσωπος στοὺς συμπατριῶτες μου πού θὰ μ' ἔβλεπαν γιὰ πρώτη φορά νὰ παλεύω. Τέλος ὑστερα ἀπὸ πολλὰ, ἀπεφάσισα νὰ παλαίψω μὲ τὸν περίφημο Κάρλ Ζιμπισκῦ, πού εἶχε πολλές νίκες στὸ ἐνεργητικὸ του καὶ κατὰγονταν ἀπὸ μεγάλη παλαιστικὴ οἰκογένεια. Τὸν ἐκάλεσα λοιπὸν στὴν Ἑλλάδα καὶ μαζί μ' αὐτὸν ἔγραψα καὶ στὸν Τόφαλο νὰ κατεβῆ γιὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ὡς διαιτητής. Ἡ συνάντησίς μας ὠρίσθη γιὰ τίς 27 Νοεμβρίου, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἄρχισε μιὰ τέτοια κακοκαιρία πού ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ προπονηθῶ σὲ ἀνοικτὸ χωρὸ. Κάθε μέρα ἔβρεχε καὶ τὴν Κυριακὴ πού εἶχαμε ὀρίσει γιὰ τοὺς ἀγῶνας ἔκανε τέτοια κοσμοχαλασιά, ὥστε ἀ-

ναγκαστήκαμε νὰ ἀναβάλουμε τὴν πάλη, γιατί ὁ ἀγὼν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ στὸ Στάδιο καὶ πού νὰ σταθῇ ὁ κόσμος μὲ τέτοιον κατακλυσμό.

Μὲ τὴν ἐλπίδα λοιπὸν πῶς θ' ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς, ἀναβάλαμε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἄλλη Κυριακὴ, 2 Δεκεμβρίου. Βρέξει-χιονίσει ἔπρεπε νὰ τὸν δώσουμε, γιατί κι' ἐγὼ καὶ ὁ Ζιμπισκῦ ἔπρεπε νὰ φύγουμε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, ὅπου εἶχαμε ὀρίσει διάφορες συναντήσεις.

Τέλος πάντων ἔφθασε ἐκείνη ἡ ἡμέρα καὶ στὴν ἀρχὴ μᾶς ξεγέλασε γιατί ἔκανε μιὰ περίφημη λιακάδα. Ὁ κόσμος πλημμύρισε τὸ Στάδιο ἀπὸ νωρίς, μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ὀρισμένη δὲν ὑπῆρχε πειὰ μιὰ θέσις, ὅταν ἔξαφνα ἄρχισε νὰ ψιχαλίζει, κατόπιν νὰ θρέχῃ καὶ ἀπὸ τέλος νὰ χιονίξῃ.

Ἡ πάλη ὁμως ἔπρεπε νὰ δοθῇ καὶ δόθηκε. Ἐχω δώσει πάνω ἀπὸ χίλιες πάλες κι' ἐν τούτοις ὁμολογῶ ὅτι λίγες φορές στὴ ζωὴ μου εἶχα αἰσθανθῆ τὴν συγκίνησι πού αἰσθάνθηκα τότε. Θὰ πάλευα πρώτη φορά μπρὸς στὸ γέρο πατέρα μου καὶ μπρὸς στοὺς συμπατριῶτες μου.

Προτοῦ νὰ ἀνεβῶ στὸ ρινγκ ὁ πατέρας μου ἦρθε κοντὰ μου, μ' ἐφίλησε καὶ μ' εὐχήθηκε νὰ νικήσω. Γόττε ὕλη μου ἡ συγκίνησις πού πρὶν μὲ εἶχε παραλύσει, μεταβλήθηκε σὲ ἀκράδαντη θέλησι νὰ θγῶ θριαμβευτής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια